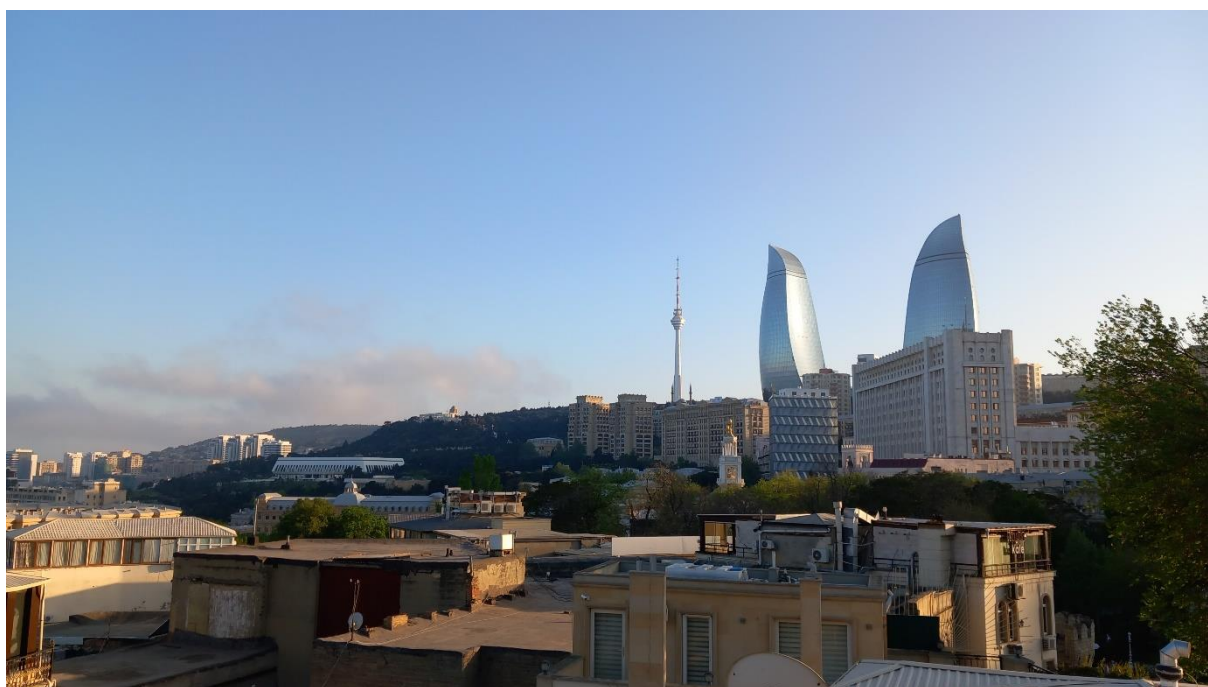

Erasmus a Kaukázusban, Azerbajdzsánban

Murányi Péter vagyok másodéves Gazdálkodási és Menedzsment szakos hallgató. Az Erasmus+ program keretében a 2022/23-as tanév tavaszi félévét Azerbajdzsánban töltöttem.

Hogy miért is pont ezt az országot választottam? Őszintén megmondva túl sok időm nem volt ezen gondolkodni, mivel mire megláttam azt a lehetőséget, hogy utólag is lehet EU-n kívüli országokba jelentkezni már csak pár nap maradt hátra a határidőig. Szerencsére volt hattártudásom a régióval és az országgal kapcsolatban, mert szeretek tisztában lenni azzal, hogy mi történik a világban és hihetetlenül érdekel a közel-keleti régió. Előre tudtam, hogy ez egy olyan hely, ahol élni és tanulni egy igazán egyedülálló élmény lesz, amit nem sok hallgató élhetett eddig át.

Bakuban az Azerbajdzsán Állami Közgazdaságtudományi Egyetemre nyertem ösztöndíjat, ami a bakui belváros szívében található meg, pont az Icsriseher nevezetű óváros falain kívül. Már szeptemberben felvettem az egyetemmel a kapcsolatot, hogy minden szükséges papírt elintézzünk. Eközben a budapesti azerbajdzsáni nagykövetséget is meglátogattam, hogy kérjek egy 180 napos, multiple-entry tanulói vízumot. A dokumentumok leadása után már egy héttel hívtak, hogy át is vehetem. Még mielőtt kiutaztam volna Bakuba, felhívott a nagykövetségről az egyik diplomata, hogy meghívjon ebédelni. Az ebéd során felajánlotta segítségét, ha esetleg bármire szükségem lenne majd a következő félévben. Beszélgettünk is a fennálló politikai, illetve geopolitikai helyzetről a Kaukázusban és a posztszovjet országokról.

Összepakoltam a bőröndömet és február 15-én neki is vágtam a kalandnak. Szerencsére a WizzAir heti háromszor indít járatokat Budapestről Bakuba, eléggé olcsó áron, ezért többször volt olyan, hogy egyszerűen csak hazaugrottam egy hétvégre meglátogatni a családomat és a barátnőmet Budapesten. Odafele menet a repülőn belegondoltam abba, hogy mennyire volt-e jó ötlet Bakut választanom, egy 5 percre kétségbe is estem mivel én vagyok a legeslegelső hallgató BME-ről aki Azerbajdzsánba jön tanulni Erasmussal. Viszont tudtam, hogy minden tőlem függ, miként fogom megélni a szemesztert, és megfogadtam, hogy kifogom hozni a lehető legtöbbet ebből a félévből, ráadásul úgy, hogy nekem kell feltörni magam előtt az utat.

A Kaukázus Európa vagy Ázsia része? Erre válaszolni egy ember se tud biztosan, hiszen hihetetlenül keverednek a kultúrák, a tájegységek, a népek és a vallások a világnak ezen a részén. Ezt saját szememmel láthattam miután leszálltam a repülőről és taxival közeledtem a belváros felé. Felhőkarcolók sorakoztak egymás mögött a belvárosba vezető főúton, majd felújított 19. századi bérházakkal találtam szemben magamat. Először el se hittem, hogy Bakuban vagyok, de hamar emlékeztettek a helyiek, hogy az itt található olajnak köszönhetően eszméletlen gyorsosággal fejlődött a város. Ez a bevétel, amit Azerbajdzsán tudhat magának az olajból az egyik legnagyobb áldás, amivel egy ország rendelkezhet, nem véletlenül akarta meghódítani Hitler is Bakut a második világháború alatt, és nem véletlen az se, hogy a Szovjetunió hegemoniája miatt terjedt ki ennyire a Dél-Kaukázusban.

Nagyon szerettem volna pénzt spórolni a szállással, ezért úgy döntöttem, hogy nem bérelek lakást magamnak, hanem egy hostelben szállok meg az ittlétem alatt. Ez is egy kihívás volt számomra, amit nagyon megszerettem volna csinálni, hiszen a komfortzónámból bőven kilépek azzal, hogy hónapokon keresztül egy olyan helyen lakom, ahol egyfolytában körül vesznek emberek, még a saját „szobámban” is. Ez szerintem egy nagyon jó döntés volt utólag, mert nagyon sok embert ismerhettem meg a hostelből, (egy-kettő igen jó barátom is lett), és valóban sok pénzt tudtam ezzel megspórolni, amit vagy utazásra szántam, vagy befektettem.

Az Azerbajdzsán Állami Közgazdaságtudományi Egyetemet 1930-ban alapították az Azerbajdzsáni SZSZK-ban, viszont maga az egyetem épülete már a 19. század vége felé kész lett. Érkezésemkor már egyből süttel, teával fogadtak és lelkesen meséltek az intézményről. Nagyon ritka a cserediák az egyetemen ezért kicsit azt éreztem, hogy úgy kezelnek mintha híresség lennék. Elmondták mire várhatok a félév során és szembesítettek azzal is, hogy szinte egyik tárgyat se tudom felvenni, amit szerettem volna. Szerencsére ebből nem lett probléma, mert egy kis szervezkedés után fel tudtam venni olyan tárgyakat, amikből el is tudok fogadtatni az egyetemen, illetve számomra érdekesek. Egy félévben van egy mid-term exam és egy final exam, ezeknek az eredményét és a gyakorlatokon megszerzett pontokat összeadják, amiből meg van a féléves eredmény. Előadásokra be kell járni, viszont professzor függő az, hogy írják-e a hiányzást vagy sem.

Az emberek nagyon barátságosak és segítőkészek ezért könnyen lehet barátkozni a helyiekkel. A legtöbb itteni barátom helyi, és nagyon érdekes belelátni az életükbe. Rajtam kívül még egyetlen cserediák volt az egyetemen, Philip Guelat, Svájc-ból, Bern városából, akivel nagyon hamar összebarátkoztam. Mindketten meglepődtünk azon, hogy a másik mit keres itt Bakuban, viszont ő is abból a célból jött ide tanulni, mint én, szomjazott a kalandra.

Leginkább az sokkolt le, hogy mennyire máshogy képzeltem el Azerbajdzsánt, mint amilyen valójában. Azt hittem olyan lesz, mint egy kis Isztambul, vagy mini Törökország, de nem, egyáltalán nem. Nagyon sok minden különbözik az emberektől kezdve a szokásokig. A szovjet befolyás annyira erős volt, hogy a mai napig érezhető szinte mindenhol az országban. Legyen szó az építészetről, az tömegközlekedésről, a járművekről, a szokásokról, a kultúráról, a vallásról, de még a mentalitásról is. A Szovjetunió hihetetlenül megváltoztatta ezt régiót és ez sok mindent megmagyaráz. Például azt, hogy a népesség több, mint 90 százaléka síita muszlim, viszont csak körülbelül 15 százalékuk gyakorolja a vallást. Ez azt jelenti, hogy az utcán nem hallani az ezánt, mecsetet is nagyon ritkán lehet látni, az alkoholt mindenhol lehet kapni, olcsón, főleg vodkát, a nők pedig szinte sohasem hordanak hidzsábot.

Nagyon szerettem volna bejárni a régiót és ellátogatni pár országba ezért még mielőtt gyakorlatilag elkezdődött volna a félév busszal átutaztam egész Azerbajdzsánt és a hivatalosan lezárt határon sikerült átjutnom Grúziába. Nagyon más világ a Kaukázus ezért az embernek leleményesnek kell lennie, hogy elérje a céljait. Tbiliszi nagyon más, mint Baku és a nyelv, vallás meg a kultúra is különbözik. Tbiliszből Batumiba vonatoztam, ahol sikerült útközben pár helyivel megismerkednem. A legfontosabb grúz kikötőből pedig megint átléptem egy szárazföldi határt, és már Törökországba találtam magam. Mivel Isztambul és Trabzon között hatalmas távolság van, csalnom kellett egy kicsit és repülővel utaztam busz helyett. Isztambulban két kedves barátom fogadott, akikkel 2017 óta nagyon jó barátok vagyunk és a családjuknál tölthettem pár napot.

A transzkaukázusi kaland után Budapestről visszarepültem Bakuba, és a szaktársaimmal nekiálltunk a tanulmányoknak. Igen érdekesek voltak az órák és gyakorlatokon pedig nekünk is hozzá kellett szólni egy-egy témához, amit pontoztak. Barátokat szerezni szerencsére nagyon könnyű ezért egyik napról a másikra már nagyjából ki is alakult egy kisebb baráti társaságom. A tanárok is nagyon kedvesek és segítőkészek, ezért, ha bármi segítségre volt szükségem vizsgával vagy a tananyaggal kapcsolatban mindig boldogan segítettek.

Azerbajdzsáni történelmet, Marketinget, Nemzetközi gazdálkodást és Információmenedzsmentet vettem fel. A történelem órákon kívül mindegyik offline módba volt megtartva és a vizsgáknál is megkellett jelenni egy külön vizsgáztató teremben, ami tele volt számítógépekkel és kamerákkal. A vizsgákra sokat kellett tanulni, de általában nem tettek fel nehéz kérdéseket és nem kérdeztek olyat, amit ne tanultunk volna.

Azerbajdzsánban tavasszal mindig minden héten van valami ünnep vagy szünet, ezért nagyon sok szabadidőm volt. Csak a Novruz (perzsa újév) 10 nap szünetet jelentett, és utána a Ramadán (amit mondjuk a helyiek nem tartanak be) még extra szabadnapokkal hosszabbította meg a szünetet. Ezt az időt is kihasználtam és elutaztam Indiába, Nepálba, az Egyesült Arab Emírátságokba és Ománba. Ezekről az utazásokról több száz oldalt tudnék írni, de akkor nem érnék a beszámoló végére. Ha egy mondatba összekéne foglalni az egészet, akkor csak annyit mondanék, hogy a Taj Mahalnál lenyűgözőbb mesterművet életemben nem láttam még, és már csak emiatt megérte elutazni Dél-Ázsiába.

A nagy körutam után, visszatérve Bakuba is kezdett egyre jobb lenni az idő és egyre több szabadidős programot tudtunk szervezni a barátaimmal. Elutaztunk több vidéki városba, és még ismerőseim is meglátogattak Magyarországról a kint létem alatt. Több barátot is szereztem a hostelből, akik éppen utazták át a Kaukázust és körülbelül én voltam nekik a helyi idegenvezető Bakuban.

Június elsejétől kezdődött el a vizsgaidőszak és tartott június 30-ig. Tanulás és vizsgaírás közben többször is ellátogattunk a barátaimmal a Kaszpi-tenger partján lévő strandokhoz az Abseron-félsziget északi felén és élveztük a napsütést. Június végén kirepült Bakuba a barátnőm is, és egy utolsó Kaukázusi utazással tudhattam le a félévet Azerbajdzsánon, Örményországon és Grúzián keresztül (újból kizárólag csakis szárazföldön).

Magabiztosan kijelenthetem, hogy tele volt kihívásokkal ez a félév, nagyon sokat fejlődtem és teljesen kiléptem a komfortzónámból. Amit átélhettem és megtapasztalhattam az 5 hónap alatt az felbecsülhetetlen és hatalmas hálával tartozom a BME-nek és az Erasmus+ programnak, hogy ennyi élménnyel gazdagodhattam.

Murányi Péter – 2023. július